

Lov, som man nu søger at forandre, ikke være kommen istand, saa havde Sagen maaskee foreligget saaledes, at vi havde havt det, som man nu bebrejder os, at vi her paany have stillet op. Jeg troer, at Thinget flere Gange ved denne Sags tidligere Behandling har viist, at det netop var Vaneretningen i den sydlige Deel af Sylland, man satte særdeles Priis paa, og hvad enten man kalder det en Drøm eller ikke, troer jeg dog ikke, man har Ret i, at det var en Forsamling af Drømmere, der sad her, da disse Forslag bleve vedtagne af Thinget; jeg troer, at der var ligesaa megen Forstand i det baderende Folkething som i det nuværende. Jeg kan paa ingen Maade see, at der er Noget i de Indvendinger, som gjøres mod Forslagene under Nr. 1 og 2; thi jeg troer, at de saavel som Forslaget under Nr. 3 kun gaar ud paa at bevare den nu bestaaende Lov. Det sidste gaar nemlig ligefrem ud paa at forkaeste Lovforslaget, de to andre gaar ud paa at vedtage saadanne Bestemmelser, som den nuværende Indenrigsminister har erklæret ikke at kunne gaar ind paa, og dersom de vedtages, vide vi altsaa, at vi, forsaavidt vi ere saa uheldige at vedblive at beholde den nuværende Indenrigsminister, ogsaa ville beholde den nu bestaaende Lov . . .

Formanden: Jeg skal henstille til den ærede Taler ikke at bruge saadanne Udtryk; jeg troer ikke, at det fremmer Diskussionen eller at det er ønskeligt at bruge saa stærke Udtryk.

Winther: Jeg vidste ikke Andet, end at man havde Lov til at udtale sin egen personlige Overbeviisning, og det er kun det, jeg har gjort, men jeg skal gjerne lade være at tale i denne Sal . . .

Formanden: Man kan meget vel udtale sin personlige Overbeviisning, men man kan udtale den paa forskjellig Maade.

Winther: Sa ganske viist. Jeg skal i ethvert Tilfælde ikke komme i Strid med den ærede Formand, han er jo Herre her. — Den anden Art af Forslag, der foreligge, gaar ud paa at tilfredsstille de Interesser, som man, da

Overeenskomsten blev indgaaet, havde fastslaaet ved i Loven at udtale, at Fjernbanen mellem Weile og Archuus nødvendigviis skulde føres over Ny Mølle. Jeg finder, at Regjeringens Hovedforslag i den Henseende er det meest forfæstelige og det, som staaer i den skarpeste Modsetning til, hvad man dengang vilde opnaae ved, at Punktet Ny Mølle blev slaaet fast, nemlig at faae en Bane inde i Landet, der kunde lette Bevægelsen fra Nord til Syd og tillige komme de derværende Egne, der saa meget mangle Transportmidler, til Nytte. Det Forslag, som der endnu staaer tilbage, angaar Linien over Fuldbro Mølle med en Vandvei til Silkeborg, og om dette skal jeg kun bemærke, at jeg troer, man ved denne Vandvei kun paa en meget uforskyldkommen Maade vilde fremme de Interesser, som man har givet Pant paa at ville varetage. Jeg troer endog, at denne Vandvei er skadelig ligeoverfor de omtalte Interesser, og dersom dette Lovforslag skulde gaar til tredje Behandling i den Form, som Forslaget under Nr. 4 tilsigter at give det, skal jeg til tredje Behandling forsøge paa at stille et Forslag om, at den i ethvert Fald maa falde bort, selv om ikke det, som er tilfaldet ved Ændringsforslaget under Nr. 5, skulde kunne opnaaes. Naar jeg nu vil stemme for Forslaget under Nr. 4 i Forening med Forslaget under Nr. 5, saa er det paa ingen Maade, fordi jeg anerkjender det for at være i og for sig tilfredsstillende, men fordi jeg anseer det for mindre fordærveligt end det egentlige Regjeringsforslag. Det er imidlertid en Selvsølg, at jeg, da jeg troer vi ere bundne til den Overeenskomst, der engang er afsluttet, vil stemme imod Lovens Overgang til tredje Behandling, selv om baade Forslaget under Nr. 4 og Forslaget under Nr. 5 vedtages.

Ordføreren: Det er netop Fuldbrolinien, som kan bevæge mig til at gaar over til Øst. Det forekommer mig, at Fuldbrolinien paa ingen Maade tilfredsstiller noget af alle de Hensyn, som jeg finder der bør tages i Betragtning; hvad enten man seer hen til Beføstningen eller den gennemgaaende Trafik, saa vil Fuldbrolinien, forekommer det mig, være den sletteste; men der har egentlig ikke